

Ruch Narodowy w czasach PRL, w sytuacji braku wolności i możliwości jawnego działania, pozostawał w ideowej hibernacji. Mimo to w Warszawie i innych ośrodkach pojawiały się niezależne grupy i środowiska, których członkowie, inspirowani działalnością Narodowej Demokracji i myślą Romana Umowskiego, marzyli o odbudowie Stronnictwa Narodowego waląc przedwojennymi wzorami. Współtworzyły te grupy radykały, zwąca się do działania młodzież oraz bardziej ostrażni środowiska tzw. seniorów – członków SN sprzed wojny, kombatanów podziemia niepodległościowego i antykomunistycznego (AK i NSZ). Jedną z pierwszych grup tego rodzaju była powstała w 1958 r. Liga Narodowo-Demokratyczna, założona przez studentów Uniwersytetu Warszawskiego. Po rozbitiu organizacji przez SB w 1960 r. jej działacze przeszli ciężkie śledztwa i stawali przed sądem. W latach 70. i 80. osoby odwołujące się do tradycji RN wydobywały i uczestniczyły w działalności KOR, ROPCIO i KPM, organizowały NSZZ „Solidarność” i jego struktury podziemne po 13 grudnia 1981 r., tworzyły też własne organizacje polityczne: Komitet Obrony Życia, Ruchów i Narod (1977) oraz Ruch Wolności Polski (1979), niezależne organizacje studenckie, dyskusyjne młodzież i podziemny ruch wydawniczy. Mimo to wkład narodowców w działalność opozycji demokratycznej w PRL i walkę z systemem komunistycznym była w wielu porównaniach przeliczalny, niedoceniany lub ignorowany.

Środowisko pisma „Głos”

Author's Address:

[illegible][illegible][illegible]